

dyž jsem toho starého Argoniana viděl naposledy, zaujalo mě, jak živě vypadal, ačkoliv už byl ve spárech smrti.

Tajemství toho, jak zůstat naživu, řekl mi, "je před nebezpečím neutíkat, ale zamířit k němu čelem. Překvapí ho to."

Tak se ti podařilo najít tenhle dráp? zeptal jsem se a ohnal se tou malou věcíčkou, jako by to byla zbraň. Našel jsem to mezi jeho majetkem, který jsem mu pomáhal rozdělovat mezi jeho dědice. "Měl by to taky dostat tvůj bratranec? Vyplovající-z-hlubin?"

Když tohle slyšel, jeho ústa se roztáhla a odhalila mu tesáky. Kdybych ho neznal tak dlouho, myslel bych si, že vrčí, ale takhle jsem věděl, že se usmívá. Párkrát zaskřehotal ve snaze o smích, ale nakonec jenom sípal a vykašlával páchnoucí krev na povlečení.

Víš vůbec, co tohle je? zeptal se mezi záchvaty kašle.

Slyšel jsem o tom, odpověděl jsem, "stejně jako ty. Vypadá to jako jeden z těch drápů, které slouží pro otevírání dveří ve starých hrobkách. Ještě nikdy jsem žádný neviděl."

Takže víš, že bych tuhle věc odkázal jedině svému nejhoršímu nepříteli. Kdybych ji dal svému bratranci, jenom by ho to povzbudilo, aby šel do jedné z těch mohyl a nechal se zabít draugirem.

Takže ji chceš dát mně? zažertoval jsem. "Kde jsi ji vlastně našel?"

My dokážeme najít věci, o kterých si vy myslíte, že jsou navždy ztracené. Hod' něco na dno jezera a nord už se s tím nikdy nesetká. Je úžasné, co se dá najít u dna.

Díval se sice na strop, ale podle toho, jak se jeho zamžené oči obracely z místa na místo, jsem poznal, že před očima měl svoje vzpomínky a ne popraskaný kámen nad námi.

Pokusil ses ho někdy použít? zeptal jsem se ho, doufaje, že mě skrz své vidiny uslyší.

Samozřejmě! odsekl a náhle se zdál být zcela při smyslech. Rozšířily se mu zorničky a jeho pohled se zastavil na mně. "Jak si myslíš, že se mi stalo tohle?" vyštěkl a roztrhnul svou tuniku, aby odhalil bělavou jizvu pod svým pravým ramenem, podobnou hvězdíkovitému uzlu. "Dostal mě zatracený draugir. Prostě jich na mě bylo moc."

Cítil jsem se hrozně, protože jsem věděl, jak nerad mluví o bojích, kterými si prošel. Jemu stačilo, že přežil, a jakékoliv vyprávění by v jeho očích bylo chvástáním. Oba jsme chvíli seděli v tichu a naslouchali jen jeho těžkému dechu.

První prolomil ticho on. "Víš, co mi vždycky vrtalo hlavou?" zeptal se. "Proč se vůbec obtěžovali s vyřezáváním těch znaků."

Čeho?

Těch znaků, hlupáku, podívej se přece na ten dráp.

Převrátil jsem ho v ruce. Samozřejmě, na povrchu byla vyrytá tři zvířata. Medvěd, sova a nějaký hmyz.

Co ty znaky znamenají, Dírkazo?

To ty dveře. Na jejich otevření nestačí jen ten dráp. Jsou složená z obrovských kamenných kol, která je potřeba seřadit podle symbolů na tom drápu, aby se otevřela. Je to vlastně zámek, řekl bych. Ale nechápu, proč si s tím dávali tu práci. Když máš ten dráp, máš rovnou i symboly k otevření dveří, takže proč...

Jeho řeč přerušil záchvat kašle. Takhle dlouhou promluvu jsem od něj neslyšel už několik měsíců, ale bylo mi jasné, jak ho to namáhá. Pochopil jsem ale, co tím míní, takže jsem mu pomohl vyjádřit jeho myšlenku.

K čemu je vůbec kód, když ho člověk napíše na klíč?

"Přesně tak. Ale jak jsem tam tak ležel a krvácel, došlo mi to. Draugiři jsou neúprosní, ale zdaleka nejsou chytří. Když jsem šel k zemi, jenom se dál šourali kolem. Neměli žádný cíl, žádný jasný směr, prostě jenom vráželi do sebe navzájem a do zdi.

Takže?""

"Takže ty znaky na dveřích nebyly další zámek. Byl to jenom způsob, jak se ujistit, že kdokoliv vejde, bude živá a rozumná osoba.

Takže ty dveře...""

Tam nebyly proto, aby nikdo nemohl dovnitř, ale aby draugiři nemohli ven.

S těmito slovy znovu usnul. Když se o pár dní později probudil, odmítal o draugirech mluvit, a když jsem je zmínil, jenom se šklebil a krčil rameny.

Skryrim.4fan.cz